

прахъ. Следъ време семенцата падатъ отъ краката на животнитѣ, и отъ тѣхъ поникватъ нови растения.

Разбира се, че такъвъ начинъ на размножаване не е благоприятенъ за бързото и широко разпространение на рафлезията. Трѣбва да се чака, мухитѣ да донесатъ прашецъ и да го изтърсятъ върху муцунката на плодника. Ако това стане, плодътъ ще узрѣе. Сега пъкъ трѣбва да се чака да мине нѣкой гигантъ на девственитѣ гори и случайно да стѣпи на него, да го смачка и да отнесе съ себе си залепналитѣ по краката му семена. Следъ това пъкъ семената трѣбва да попаднатъ на коренитѣ точно на онова растение, на което рафлезията може най-добре да се развие. Най-после, следъ като семето е поникнало, и се е развила пжпка, тя трѣбва да бѣде смачкана отъ нѣкое животно, преди да се развие отъ нея цвѣтъ. А колко много животни бродятъ изъ девственитѣ гори! Така че, цѣлиятъ животъ на рафлезията зависи отъ случайности, и само много малко щастливци успѣватъ да се развиятъ напълно.

И затова, макаръ че растението развива много семена, все пакъ рафлезията се срѣща само изъ онѣзи гори, гдето бродятъ животнитѣ, които пренасятъ семената.

Откритата отъ Арнолда рафлезия се срѣща само изъ горитѣ на островъ Суматра. Досега не е намѣрена никжде другаде. Но близкитѣ роднини на исполинския цвѣтъ, които сж по-малки, се срѣщатъ и по другитѣ острови въ Индийския океанъ.

Известни сж четири вида рафлезии, които твърде много си приличатъ по цвѣтоветѣ. Рафлезията, която виждаме въ образъ 2 (рафлезия Патма), се срѣща на островъ Ява и е най-голѣмата следъ Арнолдовата. Нейната доста дълбока срѣда, както и месестиятъ прѣстенъ около нея, сж обагрени кално-червено, а петтѣ части около прѣстена иматъ цвѣта на човѣшката кожа. Цѣлиятъ цвѣтъ има диаметръ тридесетъ